

(המשך מעמוד 35)

היום בים. רק בלילה אני הולך העירה לישון.

החלמת מנגנוןך לשארם?

לא, אני מקוה יום אחד לחזור הביתה. כי אין תחליף לחופים הלבנים. פה, באילת, הכל בטון.

איך התגדגלת לאילת?

ניסיתי, כמו כולם, בתל-אביב. קיבלתי הצעות שהיה קשה לעמוד בהן. הציעו לי לפתוח מקום בשבע תחנות, בנמל-יפו, בטבריה. הציעו לי מקום בקי וסט שליד מיאמי. אבל לא קיבלתי. לא בשבילי. היו אנשים בשארם שאכלו את הדגים עם התבלק המיוחד שלי, שהוא סודי ב- יותר, ובאו לבדוק את התבלו הזה במע- בדות. באו מרשת מלונות הילטון וממל- נות היאט בסן-פרנציסקו. בסוף גילו במע- בדות שהתבלק עשוי אבקת אלמוג, אבל לא גילו איזה אלמוג.

מאיפה אתה יודע להכין את התבלין הסודי?

מוסא, מנקה-הדגים המפורסם, לימד אותי.

המפלט האחרון? כחוף נעמה היה מינסש ממדרגה ראשד נה. ספר לי על האורחים החשובים מאוד שסקרו את המקום.

אצלי כולם היו אורחים חשובים. נשיא ארצות-הברית או איזו חתיכה מניו-יורק — כולם קיבלו אותי יחס. היה בא אליי נשיא-המדינה ושגרירים ורים, שגריר ארי- צות-הברית היה מנקה שלוחנות. ואיך קוראים לו למסיקאי שעבר אצלי? זה הפסנתרן דניאל ברנבוים. הגב להוריד מהשולחנות, ובדרך כלל תתן בצל ב- מיסבת. אצלי הוא נהיה פריק.

כל מי שהיה מגיע, אהב לעבוד. לפע- מים היו יותר מלצרים מאשר אורחים, וזה לא היה שצריך היה לעבוד. ככה זה היה חלק מהענין, כל אחד רצה להפוך לביצ-באם, זה כנראה חלום של הרבה אנשים.

אפשר לדבר איתך על חי פיצויים שקיבלת?

אפשר.

כמה קיבלת?

את זה אני לא יכול להגיד לך, אבל קיבלתי בסדר, בזכותה של רבקה יעקבי. אני יכול להגיד לך, שכל אחד מהמפונים של שארם, של דאהב ושל גואיבה מוכן לנשק לה את הרגליים, מרוב שהיא היתה בסדר. הפיצויים האלה יספיקו ל-15 דורות אחרים, והכל בזכות אם הביצ-בוים שלנו, רבקה.

מה קורה לבי-אדם שמכנה עצמו נודד-חוף, שחי כל חייו בכיפה, כאשר הוא הופך לפתע איש עשיר?

יש כאלה שהם דופק להם את הראש, עושה להם בומבה בגלאצה. עליי, בכל אופן, זה לא השפיע. נשארתי אותו ביצ- באם. אומנם קניתי סנדלים, אבל זה בגלל שבאילת יש זכוכיות, וזה מחייב.

ואיך אתה מסתדר עם ה- בנקים?

לא מסתדר. אני לא מתערב להם כי עבודה, יש מנהל בנק, ואני לא יודע מי כלום. אני בים.

וכשהבנק מדווח, אתה יודע לקרוא את הדיווחים?

מגיעים כל מיני מיכתבים. בחיים שלי לא פתחתי אותם. ישר לפח.

מה היה הדבר הראשון שי עשית בכספי הפיצויים?

קניתי דירה לאשה ולילדים. יש להם הכל מכל טוב, מכשירים חשמליים, הכל נכנעתי ופתחתי לאשה חנות של ספריית וידיאו, והיא עובדת חצי יום. עכשיו היא אשה מתקדמת, לומדת בבית-ספר ליתס- ציבור, כעת לא איכפת לי שתפתח, בתנאי שהיא לא יהיה על חשבון הבית, חשוב שאמא של הילדים תהיה משכילה, כדי שהם יהיו משכילים. לא כמוני, אנא- לפבתיים.

אני פוגש את אותם החברים משארם, שאני קורא להם פוליש קונקשן — את יודעת, פולנים עם מנטאליות של מרוק- אים — אלכס של ופלוגי, ידידי מנוער, באילת התחברתי עם עוד כמה אנשים בסדר, כאלה שנשארה להם המנטליות ה- דרומית, כאלה שעוזרים אחד לשני בלי לקבל תמורה.

אפשר להגיד שאתה מב- סופ?

כן, אני מבסט. מבסט מאוד. כל עוד אני יכול לחזור לשארם עם הספינה, אני מבסט מאוד.

השוער הבינלאומי יוסי מירז'ה (שמאל) וחבריו מבית-ירושלים מקיפים את השופט אורגן, זועמים כנגדו על פטיקת השער שקבע לחובתם. במישחק ההתפרעות ברבע-גמר גביע המדינה, התפרצות שחקני בית-יר לעבר השופט היתה האות שהדליק את האוהדים להתחיל להתפרע.

מירז'ה זועם

לא נעשה מאומה בנידון. „מאז“ מגלה רוט, המצלם את רוב אירועי הספורט עבור עיתונו. „אני לא מתקרב אליהם. הבנתי שזוהי חבורה מסוכנת. זה לא שחה לי ואני לא רוצה עניינים. כששברו לי את המצלמה לא התגדתי, אחרת עוד היו יכולים לשובר גם אותי.“

ניצב מישנה אלברט מוספיה היה האיש היחיד שצפה את העלול להת- רחש במישחק רבע-הגמר שנערך בבלו- פ-17. מספר-מרחב יפו טילסן להתאחדות לכדורגל התריע בפניהם על חימום ה- אוירה הצפוי. הציע לתגבר את כוח ה- שיטור השירותי, אך אנשי ההתאחדות התעלמו מההתרעה. רק אחרי המעשה הבינו שאיש-המיסטררה הוותיק ידע את גפש אהדי בית-יר.

במישחק הליגה שהתקיים בשבת על מיגרשה הביתי של הפועל ירושלים, לא סמכה המיסטררה על ניסים וניפלאות. התפרעות בבלומפייד הספיקה: תיגבור השוטרים, פי המישה מהכוח המקובל לאבטח את המישחק — הפעם ללא צורך. אהדי בית-יר הבינו כנראה שהם הגוימו, וגם ניידת-העצורים הגדולה, שחנתה מחוק למיגרש יהודי, הרחיצה אותם.

קומץ קטן בלבד של אהדי בית-יר נשאו כרונת בנוסח: „בית-יר ירושלים לא רוצ- חים“ ושרו: „מנחם בגין, מנחם בגין — אין כמוך בעולם. מנחם בגין, מנחם בגין — אהבים אותך כולם.“

דינה ונון

להשתולל ולצעוק לעברו: „איך אתה מעז לא לסייע לקבוצה במאבקה מול הפועל תל-אביב?“

מיקרה דומה אירע העונה גם לשוער יוסי מירז'ה, שגם הוא סבל מפגיעה ממר שכת.

מעולם לא העזו שני כוכבי בית-יר לשפוך את מר ליבם כנגד אוהדיהם. כל שמלמיליאן העז לעשות הוא לאיים, בזה-י רות רבה, שיעזוב את הקבוצה רק בגלל לחץ האוהדים.

קבוצות כדורגל בכל העולם זקוקות לאוהדים כמו אוהיר לנשימה, אך האוהדים של בית-יר ירושלים מסייעים לקבוצתם מצד אחד, והורסים אותה ואת שמה מ- אידך. לא רק אהדי קבוצות אחרות, שחי קנים והגהלה יראים מקהל בית-יר ירושלים — אפילו צלמי הספורט מעדישים לוותר על עבודתם במישחקי-הבית של הקבוצה. לפני שנתיים נגיש יוסי רוט, הצלם הוותיק של הצהרון ידיעות אחרונות, לצלם את אהדי בית-יר ירושלים. היה זה מישחק ליגה מכריע מול קבוצת הכוח-עמידר של רמת-גן, שבו נחרץ גורלה של הקבוצה הירושלמית לרדת לליגה הארצית. אהדים ושחקנים עמדו ביציעים ובכו על הגויה. רוט נגיש לצלם את המחזה הנדיר, ומייד התנפלה עליו חבורת אוהדים. שתלשה מידו את המצלמה היקרה השליכה אותה ארצה. המצלמה לא נשברה מהנפילה, ואו הרים אותה אחד האוהדים, הטיל אותה אל הקיר וריסק אותה לחתיכות. רוט תבע מהנהלת בית-יר שתפצה אותו על הנזק, וגם הגיש תלונה במיסטררה, אך

מכבי פתחתיקוה, היכו את השחקנים עד זוב דם, וקיבלו עונש של שמונה מישחקי- רדיוס. זהו עונש שבו לא רק הקבוצה נענשת, אלא בעיקר אוהדיה. שאינם זוכים לצפות במישחקים הביתיים.

החידוש בעונש האחרון הוא בכך, שבנוסף לעונשי הרדיוס הורחקה הקבוצה ממישחקי גביע-המדינה שיתקיימו בעונה הבאה. בעיני אוהדיה עדיף עונש זה על פני הורדת נקודות ליגה שהיתה גורמת לירידתה של בית-יר לליגה הארצית.

העונה הובאה קבוצת בית-יר ירושלים ארבע פעמים לבית-הדין המיטמעי של ההתאחדות לכדורגל. בכל הפעמים הור- שעה, זהו שיא בכל הליגות. בכל המיקרים הקל בית-הדין בעונש ולא גזר מישחקי רדיוס ללא קהל. הפעם לא יכול היה בית- הדין להתעלם מההרשעות הקודמות, ולכן נענשה וקבוצה הפעם עונש בסדר-גודל מתאים להתפרעות האחרונה ולהתפרעות העבר.

בית-יר ירושלים היא קבוצה בולטת בגלל קהל האוהדים הרב, הקנאי והסגוני. היא הפכה לשם-דבר בכדורגל הישראלי חסר האוהדים. „אפילו אם בית-יר תרד לליגה הארצית ידברו עליה ללא הפסק“, אומרים אנשי ספורט.

ידוע שהאוהדים הביתיים מניעים ל- רמת הודהות מוחלטת עם הקבוצה, ובעיקר עם כוכביה. כל חייהם נעים סביב הנעשה בקבוצה. הודהות טוטאלית זאת גורמת לכך שבמיקרה שמשחה בקבוצה אינו נראה להם, או ששלול לדעתם לפגוע בקבוצה, אף הם מגיבים בצורה חמורה הפוגעת, אף בקבוצה עצמה, כפי שהיה במישחק האחר- רץ.

שני „אלוהיים“

אורי מלמיליאן, כוכב הקבוצה, הי- נחשב כאחד הכדורגלנים הטובים ש- יש בארץ חיים. וחברו השוער הבינלאומי יוסי מירז'ה הם שחקני בית-יר מזה שנים. הם נחשבים בעיני אוהדיהם „אלוהיים“, במישחק ללא שני האלוהיים — לא שחה בעיניהם.

לא רק אהדי קבוצות אחרות פוחדים מהביתיים הירושלמיים. חלק מהשחקנים, בעיקר אותם הנחשבים כוכבים, חוששים גם כן מתגובתם האלימה של אוהדיהם. במהלך עונה זו נפצע מלמיליאן, הכוכב הנערץ ביותר עליידי אוהדיו, הכל ידעו שמתקיים נהוג לעלות למישחק גם כשי הוא פצוע. מתוך חשש שאם לא ישחק יתגבלו לו אוהדיו חמומי-המוח, חרף כל הערצתם העיוורת אליו.

במישחק הליגה הקודם, שנערך בימק"א מול הפועל תל-אביב שנזאת נפשמ, לא השתתף מלמיליאן במישחק בגלל פגיעה קשה. הוא לא העז לשבת על הספסל ולצ- פות במישחק כיאה לשחקן פצוע. מטר התפוחים והאבנים, שלא לדבר על הקל- לות, לא היה מניח לו לצפות במישחק בשקט. אך הוא התעקש לצפות במישחק המסקרן, ועשה זאת — מעל מיגדל גבוה סמוך למיגרש ורחוק מאימת אוהדיו. אך גם משם נאלץ להסתלק, הקהל שלו לא השלים עם החלטתו שלא לשחק, נכנס לאמוק מהצופה הגבוה והתחיל לאיים.

לא היתה עבודה, מראה ניידת-העצורים הרחיצה כנראה את האוהדים, שהספקו בכרונת ובשירת מוחה בנין אוהבית אותך כולם. מישחק זה התקיים לפני הריון בהתאחדות הכדורגל.

תחת שמיירה

קפדנית נערך מישחק הקבוצה הי- בית-ירית מול הפועל יהוד, לכות לאבטח את המישחק השיטור המתונבר שהועיקה המיסטררה כדי